

Radivoje Tolić okrenu volan, i umalo izlete sa ceste. Samo trenu-tak ranije, nestrpljivo je stiskao papučicu gasa, odbrojavajući sate do dolaska na destinaciju.

Opet joj je pošlo za rukom da mu sve pokvari.

Radovao se pozivu za seminar modernih lidera. Skakao je od sreće kada je dobio potvrđan odgovor, smejao se kao lud, dok ga je Dejana bledo gledala.

Noć uoči polaska, gadno su se posvađali, ali obećao je sebi da će sve da zaboravi do povratka u Beograd. Nedavno su se verili, ali takva potvrda veze nije donela očekivano olakšanje.

Ljubomora ga je ubijala.

Nešto u Dejani mu nije davalo mira. Taj način na koji bi preki-dala rečenice, kada ulovi sebe da brblja više nego što je potrebno, dru-garice koje nikada nije upoznao, propušteni pozivi na koje bi odgovor kasnio po nekoliko sati, skakanje u oči svakog puta kada bi pitao više nego što je bila spremna da odgovara — sve to kuvalo je u njemu odr-žavajući crva sumnje večito budnim. Ipak, nije mogao da prelomi i ostavi je. Na kraju bi uvek dozvolio da mu nametne osećaj krivice. Bila je stručnjak za to.

Ali, sada je gotovo.

Jurio je natrag, ka gradu, šokiran spoznajom. Misli su mu gorele dok se pitao kakvu laž će pokušati da smisli kada joj pokaže mejl. Ko će sada da bude paranoik? Jer, poruka koju je registrovao njegov ta-blet, u momentu vršenja funkcije navigacije na suvozačkom mestu, go-tovo ga je navela da izazove udes.

Nije imao predstavu ko je vlasnik slika, koje su mu uredno spa-kovane u prilogu, dostavljene kroz elektronsku poruku bez adrese pošiljaoca. Takve stvari ne bi smele da budu moguće. Uzaludno je

čepkao po misteroznom profilu koji mu se automatski smestio među kontakte — nije bilo slike, elektronske adrese, ničega osim podataka o polu i spornih fotki u dodatku.

Muškarac. A na slikama Dejana, gola i napućenih usta. Nudi dojkicu fotografu i smeši se u pravcu objektiva.

Kurvetina. Čime je to zaslužio? Dok se trudio za oboje, ona ga je varala. Ovo je definitivno morao da bude kraj. Shvatiće šta je izgubila, ali pre toga će da je suoči sa istinom koju je konačno znao. Samo da joj vidi lice, pa da može da je pljune. Neće je udostojiti niti jedne reči. Ako bude brz i odlučan, možda i uspe da stigne na seminar.

Izenadila se kada je otvorila vrata.

„E, tačno sam znala da ćeš se vratiti.“, prosikta.

On prođe kraj nje ne čekajući da ga propusti.

„Htela sam da ti se javim i poželim srećan put.“, dobaci Dejana. Ipak je slutila da nešto nije u redu. Osećao je njenu zabrinutost, dok je oprezno sedala kraj njega. On je odgurnu kada pokuša da ga poljubi.

„Nešto me je sprečilo. Vidi.“, on položi tablet sa iznenađenjem razvučenim preko ekrana.

Šok.

„Ne znam šta je ovo“, oči joj se raširiše. *Zver je uhvaćena u klopku.*

„Reci mi.“

„Ne razumem.“

„Pogledaj Dejana.“

„To nisam ja“, spremno ispuca ona. Zbunjenost je lagano ble-dela, ustupajući mesto poznatom gardu lažljivice.

„Nisi ti?“

„Ne.“

On bespomoćno podiže ruke i uhvati se za glavu. Nije mogao da shvati da je imala smelosti da bude toliko besramna.

„Da li si ti normalna? Reci mi? Pogledaj ovu sliku, pogledaj je bre! Čija je ovo faca? Ko ima ovakvu tetovažu na sisi? Dejana?“

„To nisam ja, to je fotomontaža! Ona uopšte ne liči na mene!“

Radivoje udahnu duboko. Morao je da se umiri, spreči sebe da padne u vatru, i razoruža je argumentima. Konačno ih je posedovao, više nije mogla da ga pravi budalom. *Odakle joj obraza, dragi bože?*

„Dejana, možeš li sve da mi priznaš, pa da se razilazimo? Ionako ne želim da budem ovde“, buka u glavi nadjačavala je reči koje je izgovarao, dok su se sećanja na zajedničke trenutke mahnito smenjivala u želji da ga ponize.

„Ali, čoveče, ne razumem šta to hoćeš da ti priznam? Ne znam ko je na tim slikama.“

„Dejana...“

„Ja nisam neka jeftina kurva!“

„Dejana...slušaj me...“, zvuk pristigle pošte prekide mu misao. Pre nego što je uspeo da reaguje, protivno svim pravilima, aplikacija sama obavi posao i otkri poražavajuću sadržinu.

Isti set, i na njemu ponovo njegova draga. Samo, ovaj put se nije smešila. Njena usta behu popunjena u stilu profesionalke, dok je veselo gledala u pravcu fotografa, pred kojim je klečala.

Umesto da je posrami, novi dokaz kao da je pojačao njenu drčnost. Radivoje pozele da je mrtav. On zausti da joj se obrati, ali se reči zaglaviše u grlu. Zato bludnica nije imala problem sa njima.

„Ovo nisam ja, hej idiote, ona jedva da liči na mene! Pa ovo nikada ne bih radila!“

Želeo je da ode, nije mogao da podnese da je gleda, više nije mario za to što će mu reći, ali telo ga nije slušalo. Nesposoban da razume bujicu uvreda koje mu je sipala u lice, on je ščepa za vrat i stisnu.

Kao da je protekla večnost dok nije prestala da se koprcu. On je pusti da sklizne na pod, i udahnu duboko. Morao je da povрати mir, da se sabere i pokuša da shvati situaciju u kojoj se našao. Nije osećao žalost, ali ni satisfakciju. Samo gnev, u meri koja nije smela da postoji u jednom čoveku. Telo mu je drhtalo od bola i slasti.

Kada je zazvonio telefon, nije se iznenadio što ne vidi broj pozivaoca.

„Nije jedina koja te je lagala.“, reče metalni glas umesto pozdrava.

„Znam“, suvo odgovori Radivoje.

„Slutiš li ko je fotkao?“

Negde u podsvesti zaiskri odgovor, ali nije imao snage da posegne za njim.

„Pogledaj futrolu aparata. Imaš je na slici, tamo u ćošku kreveta. Vidiš li?“, reče glas.

„Vidim.“

„On je u svom ateljeu.“

„Dobro.“

„Pozvaću te kada završiš.“

Veza se prekinu.

Radivoje okrenu poznati broj.

„Pa gde si burazeru?“ , veselo pozdravi sagovornik.

„Tu sam. Ti?“

„Evo šljakam.“

„U ateljeu?“

„Aha.“

„Dolazim.“